

NAUKA BOGAĆENJA

BIBLIOTEKA PRAKTIČNIH KNJIGA

NAUKA BOGAĆENJA

Valas Vejtls

Urednik
Dragan Paripović

BEOGRAD
2008

Šadržaj

Naslov originala:
The Science of Getting Rich
Wallace D. Wattles

© Copyright na prevod za Srbiju
IP BABUN
Sva prava prevoda za Srbiju zadržava izdavač.

Preveo
Dragan Paripović

Štampa
Lukaštampa

Prvo izdanje
Beograd 2008

ISBN 978-86-83737-57-4

Predgovor	7
1. Pravo na bogatstvo	9
2. Postoji <i>nauka bogaćenja</i>	13
3. Da li postoji monopol na priliku	17
4. Prvo načelo nauke bogaćenja	21
5. Ekspanzija života	27
6. Kako vam dolazi bogatstvo	33
7. Zahvalnost	39
8. Misliti na pravi način	43
9. Kako koristiti volju	48
10. Dalje korišćenje volje	53
11. Delovati na pravi način	59
12. Delotvorna akcija	65
13. Uči u pravi posao	70
14. Utisak ekspanzije	75
15. Čovek koji napreduje	79
16. Neke napomene i završna zapažanja	84
17. Sažetak nauke bogaćenja	89
O autoru	91

PREDGOVOR

Ovo je pragmatična knjiga, ne filozofska; praktičan priručnik, a ne teoretska rasprava. Namijenjen je muškarcima i ženama čija najhitnija potreba je - novac. Onima koji najpre žele da postanu bogati, a onda da filozofiraju o tome. Ona je za one koji do sada nisu našli ni vremena ni načina ni prilike da dublje urone u metafizička učenja, ali koji žele rezultate i voljni su da naučne zaključke prihvate kao temelj svog delovanja, bez ulaženja u sve one postupke putem kojih su ti zaključci postignuti.

Očekuje se da će čitalac verom prihvatiti ovde izložene tvrdnje utemeljene na iskustvu, baš kao što bi prihvatio tvrdnje koje se odnose na delovanje električne energije, koje su, recimo, objavili Markoni ili Edison. A ako prihvati tvrdnje verom, njihova istinitost će se dokazati onda kada, bez straha i oklevanja, bude delovao u skladu sa njima. Svaki muškarac ili žena koji budu tako činili zasigurno će se obogatiti, jer je ovde izložena nauka u toj meri precizna da je naprosto nemoguće pogrešiti. Međutim, za dobro onih koji žele da u čitavu stvar budu uključene i filozofske teorije kako bi na taj način dobili logičnu osnovu svoje vere, citiraću prave autoritete.

Monistička teorija univerzuma kako je Jedno Sve, a Sve je Jedno, kako se jedna suština manifestuje kroz privid mnogih

elemenata materijalnog sveta - vodi poreklo iz indijske religije i u poslednjih dve stotine godina postepeno je probila svoj put u misao zapada. Ona je temelj svih istačnih filozofija, ali i filozofije Dekarta, Spinoze, Lajbnica, Šopenhauera, Hegela i Emersona.

Čitalac koji bi želeo da pronikne u filozofske temelje ove knjige, neka pročita Hegela i Emersona.

Dok sam pisao ovu knjigu žrtvovao sam sva druga razmatranja zarad jasnoće i jednostavnosti stila, sve u cilju da ova materija bude potpuno razumljiva i dostupna svakom prosečnom čitaocu. Ovde izložen plan delovanja nastao je kao plod filozofskih zaključaka; detaljno je isproban i položio je najviši test praktičnog eksperimenta; on deluje. Ako želite da znate kako sam stigao do ovih zaključaka, čitajte tekstove gore pomenutih autora, a ako želite da uberete plodove njihove filozofije u praksi, čitajte ovu knjigu i činite tačno onako kako vam ona kaže da činite.

I poglavlje PRAVO NA BOGATSTVO

Šta god da je rečeno u hvalu siromaštvu, ostaje činjenica da nije moguće živeti zaista potpunim i uspešnim životom, ukoliko nismo bogati. Nijedan čovek ne može dostići najvišu tačku razvoja svojih talenata ili duše ukoliko nema dovoljno novca; jer, za razvoj duše i talenata on mora da upotrebi puno stvari, do kojih ne može doći ukoliko nema novca.

Čovek razvija svoj um, dušu i telo korišćenjem stvari, a samo društvo organizovano je tako da se bez novca ne može doći do poseda bilo koje stvari; upravo iz tog razloga bi *nauka bogaćenja* morala da postane temelj svekolikog napredovanja čoveka.

Cilj sveukupnog života je razvoj; sve što živi ima neotuđivo pravo na razvoj u punoj meri.

Čovekovo pravo na život podrazumeva pravo na slobodnu i neograničenu upotrebu svih onih stvari koje su neophodne za njegov najpotpuniji mentalni, spiritualni i fizički razvoj, odnosno, drugim rečima, podrazumeva njegovo pravo da bude bogat.

U ovoj knjizi neću figurativno govoriti o bogatstvu; biti istinski bogat ne znači biti zadovoljan sa malo. Nijedan čovek

ne bi smeo da bude zadovoljan sa malo, ukoliko je sposoban da koristi i uživa u više. Namera prirode je napredovanje i razvoj života; i svaki čovek bi trebalo da ima sve što doprinosi moći, eleganciji, lepoti i bogatstvu života. Biti zadovoljan sa manje od toga je greh.

Čovek koji poseduje sve što želi da bi živeo onaj život koji je sposoban da živi - bogat je; a nijedan čovek koji nema puno novaca ne može da ima sve što želi. Život je toliko unapredovao i postao tako složen da čak i najobičniji muškarac ili žena imaju potrebu za velikom količinom novca kako bi mogli da žive načinom života koji vodi celovitosti. Svaka osoba prirodno teži tome da postane sve ono što je sposobna da postane; ta želja za ostvarenjem unutrašnjih potencijala imanentna je ljudskoj prirodi; mi ne možemo ništa protiv htenja da budemo sve ono što možemo biti. Uspeh u životu podrazumeva da postaneš ono što želiš da postaneš; a do toga se može doći samo putem korišćenja svih dostupnih stvari, a stvari su dostupne samo ako postaneš dovoljno bogat da bi mogao da ih kupiš. Zbog toga je najbitnije od sveg znanja razumeti *nauku bogaćenja*.

Nema ničeg lošeg u nameri da se bude bogat. Želja za bogatstvom u stvari jeste želja za bogatijim, potpunijim i obilnijim životom, a ta želja je hvale vredna. Čovek koji ne želi da živi u većem obilju nije normalan, pa je tako i onaj koji ne želi da ima dovoljno novca kako bi kupio sve što hoće, nenormalan.

Postoje tri motiva zbog kojih živimo: živimo za telo, živimo za um, živimo za dušu. Nijedno od pobrojanog nije ni bolje ni svetije od ostalih; sve treba da bude jednako zastupljeno i nijedno - ni telo, ni um ni duša - ne može živeti potpuno ako su ostala dva odsečena od punoće života. Nije ni ispravno ni

plemenito živeti samo za dušu a poricati um i telo, a pogrešno je i živeti za intelekt, a poricati telo ili dušu.

Svima nama su poznate teške posledice življenja za telo na račun uma i duše. Shvatamo da stvaran život znači potpuno izražavanje svega onoga što čovek može da ispolji kroz svoje telo, um i dušu. Šta god da kaže, nijedan čovek ne može biti stvarno srećan ili zadovoljan sve dok njegovo telo ne proživljava potpuno svaku svoju funkciju, a isto važi i za njegov um i njegovu dušu. Gde god postoji neispoljena mogućnost ili neizvršena funkcija, tu je i nezadovoljena želja. **Želja je mogućnost koja traži svoj izraz ili funkcija koja teži da se izvrši.**

Čovek ne može da živi potpuno u telu bez dobre hrane, udobne odeće i toplog skloništa, kao ni bez slobode od preteranog rada. Odmor i rekreacija takođe su neophodni fizičkom životu.

Ne može se živeti potpuno u umu, bez knjiga i vremena za njihovo proučavanje, bez prilika za putovanje i posmatranje ili bez intelektualnog druženja.

Da bi živeo potpuno u duši, čovek mora da ima ljubav, a siromaštvo može (a najčešće i jeste tako) negativno da utiče na izražavanje ljubavi.

Čovekova najviša sreća jeste u tome da daruje onima koje voli, ljubav pronalazi svoj najprirodniji i najspontaniji izraz u davanju. Čovek koji nema šta da pruži ne može da ispuni svoju ulogu supruga ili oca, građanina ili muškarca. Kroz upotrebu materijalnih stvari čovek ostvaruje punoću življenja svog tela, razvija svoj um i svoju dušu. Zbog toga je od najveće važnosti postati bogat.

Savršeno je u redu ako imate želju da budete bogati. Ako ste normalan muškarac ili žena, vi ni ne možete drugačije. Savršeno je u redu da obratite najveću pažnju *nauki bogaćenja*,

jer ona predstavlja jedno od najuzvišenijih i najpotrebnijih učenja. Ako zanemarite ovo učenje, zanemarili ste dužnost prema sebi, prema Bogu i prema čovečanstvu, jer ni Bogu ni čovečanstvu ne možete uzvratiti većim služenjem od onog u kome ste ostvarili najviše što ste mogli.

II poglavlje POSTOJI NAUKA BOGAĆENJA

Postoji *nauka bogaćenja* i to je vrlo precizna nauka, ne manje nego što je to algebra ili aritmetika. Određeni zakoni upravljaju postupkom sticanja bogatstva, a kada se ti zakoni jednom nauče i kada čovek počne da vlada njima, on će se obogatiti s matematičkom sigurnošću.

Posedovanje novca i druge imovine nastaje kao rezultat delovanja pomenutih zakonitosti. Oni koji se drže ovih pravila, bilo namerno ili slučajno, bogate se, dok oni koji to ne rade ovim *određenim načinom*, ma kako teško radili i koliko bili sposobni, ostaju siromašni.

Kao što je prirodan zakon da slični uzroci uvek izazivaju slične posledice, tako će, izvođenjem stvari na ovaj *određeni način*, svaki muškarac ili žena nepogrešivo postati bogati.

Da je gornja tvrdnja istinita pokazuju sledeće činjenice:

Bogaćenje nije pitanje okruženja, jer da je tako svi ljudi u nekom susedstvu bi postali bogati; takođe, svi ljudi nekog grada bi bili bogati, dok bi svi ljudi nekih drugih gradova bili siromašni. Ili bi se, na primer, stanovnici neke države valjali

u bogatstvu, dok bi stanovnici neke druge države koja se graniči s ovom, ostali da žive u siromaštvu.

Ali mi svuda opažamo razlike - bogati i siromašni žive jedni uz druge, u istom okruženju, često povezani istim zanimanjima. Kada vidimo da se dvoje ljudi nalazi na istom mestu i na istom poslu, pri čemu se jedan obogati dok drugi ostaje siromašan, to je dokaz da bogaćenje ni u kom slučaju nije stvar okruženja. Doduše, neka okruženja mogu biti povoljnija od drugih, ali kada od dvoje ljudi u istom poslu i u istom susedstvu jedan postane bogat a drugi ostane neuspešan, to samo govori u prilog naše tvrdnje da je bogaćenje rezultat delovanja *određenim načinom*.

I dalje, sposobnost da se stvari obavljaju ovim *određenim načinom* ne zavisi samo od posedovanja talenta, jer su mnogi ljudi sa velikim talentom ostali siromašni, dok su se neki s vrlo malim talentom obogatili.

Proučavajući ljude koji su se obogatili, ustanovili smo da su u mnogo čemu prosečni, da ne poseduju ni veće talente ni veće sposobnosti od drugih ljudi. Iz toga jasno proizlazi da se oni ne bogate zbog talenata i sposobnosti koje drugi nemaju, već zato što stvari obavljaju određenim načinom.

Bogaćenje nije rezultat štednje ili ekonomičnosti, mnogi vrlo škrti ljudi su siromašni, dok su rasipnici često bogati.

Bogaćenje nije ni posledica nečega što drugi propuštaju da učine, jer dva čoveka u istom poslu često rade tačno iste stvari, ali jedan se bogati dok drugi ostaje siromašan ili bankrotira.

Iz svega ovoga moramo zaključiti da je bogaćenje rezultat obavljanja posla na *određeni način*.

Ako je bogaćenje rezultat delovanja na *određeni način* i ako slični uzroci uvek proizvode slične posledice, onda svaki muškarac ili žena koji mogu na taj način da obavljaju

stvari mogu da postanu bogati, pa otuda čitava stvar zadire u područje prave nauke.

Ovde se sada postavlja pitanje, da li je *određeni način* toliko težak da ga može slediti tek mali broj ljudi. To ne može biti tačno, kao što smo videli, barem što se tiče urođenih sposobnosti. Talentovani ljudi se bogate, ali bogate se i budale. Bogate se intelektualni genijalci, ali i vrlo glupi ljudi. Bogate se fizički jaki, ali i slabi i bolesni ljudi se takođe bogate.

Naravno, u izvesnoj meri je potrebna i sposobnost razmišljanja i razumevanja, no što se toga tiče, svaki muškarac ili žena koji mogu da pročitaju i razumeju ove reči, mogu sigurno i da se obogate.

Takođe, videli smo da se ne radi o okruženju. Mesto ima svoju važnost, ali to nije od presudnog značaja. Ipak, ne bi trebalo ići u srce Sahare i očekivati tamo uspešan posao.

Bogaćenje uključuje veštinu ophođenja s ljudima, kao i neophodnost da se bude tamo gde su ljudi s kojima je poželjno poslovati. A ako su ti ljudi skloni da posluju na način na koji vi to želite, tim bolje. Toliko što se okruženja tiče.

Ako se bilo ko u vašem gradu može obogatiti, možete i vi, i ako se bilo ko u vašoj državi može obogatiti, možete i vi.

Ponovo, ne radi se o izboru nekog određenog posla ili profesije. Ljudi se bogate u svakom poslu i u svakoj profesiji, dok drugi u istom poslu ostaju siromašni.

Istina je da ćete najbolje raditi u poslu koji volite i koji vam je primeren, a ukoliko posedujete neke talente i već ste ih razvili, najbolje ćete obavljati posao koji vam pruža mogućnost da neprekidno iskazujete svoje sposobnosti.

Takođe, najbolje ćete obavljati posao koji je primeren vašem mestu boravka. Proizvođač sladoleda bolje će uspeti u toploj klimi nego na Grenlandu, a ribar koji lovi losose pre na severozapadu nego na Floridi, gde uopšte nema lososa.

Ali, ostavimo po strani ova opšta ograničenja. Bogaćenje ne zavisi od vašeg učešća u nekom određenom poslu, već od znanja obavljanja posla na *određeni način*. Ako ste sad u poslu i svako drugi u vašem mestu uspeva da se obogati u istom poslu, a samo vi u tome ne uspevate, to je zato što ne obavljate stvari na isti način.

Niko nije sprečen da se obogati zbog nedostatka kapitala. Istina, ako imate kapital njegovo uvećanje ide lakše i brže, ali onaj koji ima kapital već je bogat i ne treba da razmišlja kako da to postane. Nije važno koliko ste siromašni, ako počnete da radite stvari na *određeni način* počecete da se bogatite, a time i da stičete kapital. Posedovanje kapitala je deo postupka bogaćenja, a ujedno i deo rezultata koji neizostavno sledi, ukoliko se stvari izvode na *određeni način*. Možete biti najsiromašniji čovek na kontinentu, duboko u dugovima, možete biti bez prijatelja, uticaja, sredstava, ali ako krenete da obavljate stvari na ovaj način, počecete nepogrešivo da se bogatite, jer slični uzroci moraju da stvore slične posledice. Ako nemate nikakvog kapitala, dobićete ga. Ako ste u pogrešnom poslu, okrenućete se unosnijem. Ako ste na pogrešnom mestu, ići ćete na pravo mesto. A sve to ćete činiti započinjući u svom sadašnjem poslu i na svom sadašnjem mestu radeći stvari na *određeni način* koji dovodi do uspeha.

III poglavlje

DA LI POSTOJI MONOPOL NA PRILIKU

Nijedan čovek ne ostaje siromašan zato što mu je oduzeta prilika, zato što su drugi ljudi stavili monopol na bogatstvo, neprobojnu ogradu oko njega. Možete na neki način biti odvojeni od nekog posla, ali postoje i drugi kanali koji su vam otvoreni. Verovatno bi vam bilo teško da preuzmete kontrolu nad nekim železničkim sistemom, to područje je prilično dobro pokriveno. Ali, posao s električnim železnicama još uvek je u povoju i nudi obilje prilika za razne vidove preduzetništva, a za svega nekoliko godina će i prevoz vazdušnim putem postati jaka industrija i u svim svojim granama zapošljavati stotine hiljada, a možda i milione ljudi. Zašto ne biste skrenuli svoju pažnju na razvoj vazdušnog transporta umesto da se takmičite s Džej Džej Hilom i drugima u svetu parne železnice?

Prilično je tačno da, ukoliko ste radnik zaposlen u nekoj železari, imate vrlo male šanse da postanete vlasnik pogona u kome radite, ali je takođe tačno da ćete, ukoliko počnete da delujete na *određeni način*, uskoro napustiti svoj posao u železari, kupiti možda veliku farmu i započeti posao kao proizvođač hrane. Danas se ukazuje velika prilika za one ljude koji žive na malim površinama zemlje koje intenzivno

obrađuju, takvi ljudi će se sigurno obogatiti. Naravno, vi možete reći da je nemoguće kupiti zemlju, ali dokazaću vam da nije i da sigurno možete doći do farme ako budete delovali na *određeni način*.

U različitim razdobljima plima prilika kreće se u različitim smerovima, prema potrebama celine i dostignutom stepenu društvenog razvoja. Danas je ta struja u Americi usmerena prema poljoprivredi i industrijama koje su u bliskom odnosu sa njom. Danas se pruža i prilika radniku u fabrici. Ona je otvorena i pred poslovnim čovekom koji opskrbljuje seljaka, čak i više nego pred onim koji opskrbljuje radnika.

Postoji obilje prilika za čoveka koji ide s plimom, umesto da pliva protiv nje.

Tako radnici u fabrikama, ni kao pojedinci a ni kao klasa, nisu lišeni prilika. Radnici nisu pod pritiskom gospodara, trustovi i veliki kapital ne zadržavaju ih na zemlji ne dajući im da polete. Kao klasa su tamo gde jesu, jer ne rade stvari na *određeni način*. Kada bi američki radnici izabrali da čine tako, oni bi sledili primere svoje braće u Belgiji i drugim zemljama, osnovali velike robne kuće i potrošačke zadruge, u kancelarije bi doveli ljude iz vlastite klase i izglasali zakone koji podržavaju razvoj takvih zadruga. Za nekoliko godina mogli bi na miran način da dođu u posed industrije.

Radnička klasa može da postane vodeća klasa čim počne da obavlja stvari na *određeni način*. Zakon bogatstva isti je za njih kao i za sve druge. Ali to moraju da nauče, a do tada će ostati tu gde jesu onoliko dugo koliko nastavljaju da čine ono što sada čine. Pojedinačnog radnika, međutim, ne zadržava neznanje niti mentalna lenjost njegove klase, on može da sledi plimu prilika koja vodi ka bogatstvu, a ova knjiga će mu reći kako.

Niko ne treba da ostane siromašan zbog pomanjkanja bogatstva. Jer, svega ima više nego dovoljno za sve nas. Palata poput zgrade Kongresa u Vašingtonu može da se sagradi za svaku porodicu na ovoj zemlji i to od građevinskog materijala kojeg ima dovoljno već u Sjedinjenim Državama. A ako bi se intenzivno kultivisala ova zemlja mogla bi da proizvodi dovoljno vune, pamuka, lana i svile da obuče svaku osobu na svetu finije nego što je i sam Solomon bio ukrašen u svojoj slavi, kao i takvu količinu hrane koja bi itekako bila dovoljna da nahrani sve.

Čak i vidljiva zaliha praktično je neiscrpna, a nevidljiva se tek ne može iscrpeti.

Sve što vidimo na zemlji nastalo je iz jedne početne supstance iz koje se rađaju sve stvari.

Svedoci smo toga da neprekidno nastaju novi oblici, a nestaju stari, ali svi oni vode poreklo iz jedne te iste stvari.

Ne postoje ograničenja zaliha bezoblične ili prvobitne supstance. Od nje je načinjen svemir, ali se ona nije istrošila u stvaranju svemira. Prostori u, kroz i između oblika vidljivog svemira prožeti su i ispunjeni prvobitnom, bezobličnom supstancom, izvornom građom svih stvari. Čak i da se deset hiljada puta ponovo stvori onog što je do sada stvoreno, ni najmanje se ne bi iscrpela zaliha univerzalne građe.

Prema tome, nijedan čovek nije siromašan zbog siromaštva prirode ili zato što oko njega nema dovoljno bogatstva.

Priroda je neiscrpno skladište bogatstva, njene zalihe nikada se neće istrošiti. Prvobitna supstanca je živa i kreativna energija koja stalno proizvodi nove oblike. Kada se potroši zaliha gradivnog materijala, treba ga proizvesti još, kada se iscrpi tlo pa na njemu više ne rastu biljke iz kojih proizvodimo hranu ili materijale za odeću, naći će se načina da se obnovi pa će ga biti još više. Kad bi se svo zlato i srebro iskopalo

iz zemlje, ako bi čovek još bio na tom stupnju društvenog razvoja da mu je potrebno zlato i srebro, još bi se toga stvorilo iz bezobličnosti. Bezoblična supstanca odgovara na potrebe čoveka, ona ga neće ostaviti bez bilo kojeg dobra.

I ovo je istina koja važi za čitavu ljudsku zajednicu - vrsta kao celina uvek ostaje neograničeno bogata, a ako su neki pojedinci siromašni to je zato što ne slede *određeni način* na koji treba delovati, a to je upravo način koji omogućuje da se i svaki pojedinac obogati.

Bezoblična supstanca je inteligentna, to je misleća supstanca. Ona je živa i uvek inklinira prema još življem.

Tragati za još življim jeste prirodni i imanentni životni impuls. Takođe, u prirodi inteligencije je da se uvećava, a u prirodi svesnosti da traga za širenjem granica i pronalaženjem potpunijeg izraza. Univerzum oblika sačinjen je iz bezoblične žive supstance koja biva uobličena da bi se potpunije izrazila.

Univerzum je velika živa prisutnost čiji karakter je takav da se uvek kreće prema još življem i potpunijem funkcionisanju.

Priroda je oblikovana radi razvoja života, ekspanzija života je nagon kome ona ne može da odoli. Iz tog razloga, sve ono što može da služi životu opskrbjeno je izdašno. Prema tome, nestašica ne postoji, jer bi u suprotnom Bog bio u sukobu sa samim sobom poništavajući sopstveno delo.

Zato, vi koji oskudevate niste siromašni usled pomanjkanja bogatstva, i to je činjenica koju ću nešto kasnije pokazati, jer čak i zalihe bezoblične supstance potpadaju pod upravu muškarca ili žene koji deluju i misle na *određeni način*.

Doglavlje IV PRVO NAČELO NAUKE BOGAĆENJA

Misao je jedina moć koja može da proizvede očigledno bogatstvo iz bezoblične supstance. Materijal iz koga je sve načinjeno je misleća supstanca, a svesna misao o nekom obliku te supstance proizvodi taj oblik.

Prvobitna supstanca kreće se u skladu sa svojim razmišljanjem, svaki oblik i aktivnost koje u prirodi vidimo predstavlja vidljivi izraz misli prvobitne supstance. Kada bezoblična supstanca razmišlja o obliku, ona preuzima taj oblik; kada razmišlja o kretanju, ona se kreće. To je način na koji su sve stvari stvorene. Živimo u svetu misli koji je deo mislećeg univerzuma. Misao univerzuma koji je u pokretu širi se kroz bezobličnu supstancu, a misleća supstanca kreće se u skladu s tom mišlju preuzimajući oblik planetarnih sistema koji i zadržava. Misleća supstanca uzima oblik svojih misli i kreće se u skladu s njima. Držeći se ideje o kružecim sistemima sunaca i svetova, ona uzima oblik tih tela i pokreće ih svojom mišlju. Razmišljajući o obliku sporo rastućeg drveta hrasta, ona se kreće u skladu s tim i proizvodi drvo, iako su joj za taj posao potrebni vekovi. Kroz stvaranje, bezobličnost se, izgleda, kreće u skladu sa zacrtanim kretanjem. Misao o

drvetu hrasta ne uzrokuje istovremeno oblikovanje drveta u punom rastu, već pokreće sile koje će stvoriti to drvo, u skladu s linijama njegovog rasta.

Svaka misao o obliku nalazi se u mislećoj supstanci i uzrokuje stvaranje tog oblika, ali uvek ili barem uopšteno, u skladu s linijama rasta i već utemeljenim delovanjem.

Misao o kući neke određene konstrukcije, utisnuta u bezobličnu supstancu, ne bi mogla da uzrokuje istovremeno stvaranje kuće, ali bi ona pokrenula kreativne energije koje već deluju u oblasti trgovine i preduzetništva da dovedu do brze izgradnje kuće. Ali, kada ne bi postojali kanali kroz koje bi kreativna energija mogla da deluje, onda bi kuća bila stvorena direktno iz prvobitne supstance, bez čekanja na odvijanje sporog procesa razvoja organskog i neorganskog sveta.

Nijedna misao o obliku ne može biti utisnuta u prvobitnu supstancu, a da ne uzrokuje stvaranje tog oblika.

Čovek je misleće središte i može da stvori misao. Svi oblici koje čovek modelira svojim rukama, moraju najpre da postoje u njegovim mislima. On ne može da oblikuje stvar ukoliko prethodno nije o njoj razmišljao.

I do sada je čovek svoje napore u potpunosti ograničavao na rad svojih ruku, on je primenjivao manuelni rad na svet oblika, nastojeći tako da promeni ili modifikuje ono što već postoji. Nikad nije pomišljao da pokuša da stvori nove oblike, utiskujući svoje misli u bezobličnu supstancu.

Kada čovek ima misao-oblik, on iz materijala, koji su zapravo oblici prirode, stvara sliku oblika kojeg ima na umu. Tako je do sada činio mali ili nikakav napor prema saradnji s bezobličnom inteligencijom, zajedničkom radu „s Ocem”. On nije ni sanjao da može „učiniti što vide kako Otac čini”. Čovek preoblikuje i menja postojeće oblike ručnim radom, ne obraćajući nikakvu pažnju na pitanje može li da proizvede

stvari iz bezoblične supstance komunicirajući s njom svojim mislima. Mi nameravamo da dokažemo da on to može, da svaki muškarac ili žena to može, i da pokažemo kako. Ali, prvi je korak da navedemo tri temeljne pretpostavke.

Najpre, tvrdimo da postoji jedna prvobitna bezoblična supstanca, odnosno supstanca iz koje su sve stvari načinjene. Svi naizgled brojni elementi nisu ništa drugo nego tek različite predstave jednog elementa, svi oblici pronađeni u organskoj i neorganskoj prirodi su samo različiti oblici načinjeni od iste materije. A ta materija je misleća, misao u njoj stvara oblik te misli. Misao u mislećoj supstanci proizvodi oblike. Čovek je središte mišljenja, sposoban za originalnu misao, ako može da prenese svoju misao originalnoj mislećoj supstanci, onda može i da prouzrokuje stvaranje ili obrazovanje stvari o kojoj razmišlja.

Ukrako, postoji misleća supstanca iz koje su sve stvari načinjene i koja, u svom prvobitnom stanju, prožima, prodire i ispunjava međuprostore univerzuma.

Misao, unutar te supstance, proizvodi stvar koja je zamišljena.

Čovek može da oblikuje stvari svojim mišljenjem. Utiskujući misli u bezobličnu supstancu on može da prouzrokuje stvaranje onoga o čemu misli.

Ako se neko pita da li mogu da dokažem ove tvrdnje, bez ulaženja u detalje, moj odgovor je da mogu, i to logikom i iskustvom.

Gledajući unazad, od same pojave oblika i misli, dolazimo do jedne prvobitne misleće supstance, a gledajući unapred od te misleće supstance, neminovno stižemo do ljudske moći uzrokovanja formiranja stvari samim razmišljanjem o njoj.

I na osnovu eksperimenta, empirijskim putem pronalazim da je ovaj zaključak tačan, a to je ujedno i moj najjači dokaz.

Ako neki čovek pročita ovu knjigu i obogati se čineći ono što mu ja kažem da čini, to je dokaz koji podupire moju tvrdnju. Ova teorija je istinita sve dok ne dođe do greške u samom izvođenju postupka, a postupak neće nikad omanuti, zato što će se svaki čovek, koji čini ono što mu ova knjiga kaže, sigurno obogatiti.

Već sam rekao da se ljudi bogate čineći stvari na *određeni način*, a da bi to postigli moraju biti sposobni i da razmišljaju na *određeni način*.

Način na koji neko nešto čini je direktan rezultat načina na koji razmišlja.

Da biste činili stvari na način na koji to želite, moraćete da naučite da razmišljate onako kako želite, to je prvi korak ka sticanju bogatstva.

Misliti samo na ono što želite da mislite, znači misliti ISTINU, bez obzira kako to izgledalo.

Svaki čovek ima prirodnu i urođenu moć da misli ono što želi da misli, ali za tako nešto potrebno je da uloži daleko više napora od pukog prepuštanja mislima koje mu sugerišu pojave vidljive na površini. Misliti u skladu s pojavnošću je lako, misliti istinu bez obzira na javni svet je naporno i iziskuje više snage nego što to ijedan drugi posao zahteva od čoveka.

Ne postoji napor od koga većina ljudi više zazire nego što je to neprekidno i uzastopno razmišljanje, a to je najteži posao na svetu. Ovo je posebno tačno u slučajevima kada je istina suprotna pojavnosti. Svaka pojavnost u vidljivom svetu teži da proizvede odgovarajući oblik u umu koji je posmatra, a to je moguće sprečiti samo zadržavanjem misli o ISTINI.

Posmatrati pojavnost bolesti proizvešće oblik bolesti u vašem umu, a na kraju i u telu, ukoliko ne držite u sebi misao o istini, koja je sledeća: ne postoji bolest, to je samo pojava, zdravlje je jedina stvarnost. Posmatranje siromaštva u spoljašnjem svetu proizvešće odgovarajuće oblike u vašem umu, osim ukoliko se držite istine da ne postoji siromaštvo, već samo obilje.

Misliti o zdravlju u okruženju gde vlada bolest ili misliti o bogatstvu dok smo usred okruženja u kome vlada siromaštvo, podrazumeva moć. Ali, onaj koji stekne tu moć, postaje GOSPODAR UMA. On može da pobedi sudbinu. Može da ima sve što želi.

Ovu moć je moguće steći prihvatanjem temeljne činjenice koja se nalazi iza svih spoljašnjih manifestacija, a to je da postoji jedna misleća supstanca iz koje i od koje je sve stvoreno.

Zatim moramo prihvatiti istinu da svaka misao zadržana u toj supstanci postaje oblik i da čovek na taj način može da utisne svoje misli u nju i uzrokuje da one uzmu oblik i postanu vidljive.

Kada to shvatimo, gubimo svaku sumnju i strah jer znamo da možemo da stvorimo ono što želimo da stvorimo, da imamo sve ono što želimo da imamo, i najposle, da postanemo sve ono što želimo da postanemo. Prvi korak prema bogatstvu jeste verovanje u tri fundamentalne tvrdnje iznete ranije u ovom poglavlju, a da bi ih naglasio, ponavljam:

- **Postoji misleća supstanca iz koje su sve stvari stvorene i koja u svom prvobitnom stanju, prožima, prodire i ispunjava međuprostore univerzuma.**
- **Misao u toj supstanci proizvodi stvar koja je njome zamišljena.**